

sygn. akt IV K 686/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie IV Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Jakub Wiliński

Protokolant Joanna Marczyńska

bez udziału prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2018 r.

sprawy **M. K.** urodzonego (...) w M., syna Z. i W.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 3 marca 2017 r. w S. przy ul. (...) na klatce schodowej, będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 14 października 2010 r., sygn. akt V K 158/09 za czyn z art. 207 par 1 i 3 kk na karę 5 lat pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w okresie od 03.04.2012 r. do 16.04.2014 r. z zaliczeniem okresów w dniu 27.04.2006 r. i od dnia 29.04.2006 r. do dnia 27.12.2006 r., w ciągu 5 lat po odbyciu ww. kary spowodował naruszenie czynności narządu ciała A. Ł. poprzez kopanie go po całym ciele w wyniku czego doznał on złamania żebra V z towarzyszącą odmą opłucnową lewostronną należy uznać za rozstrój zdrowia na okres przekraczający dni 7 w rozumieniu art 157 § 1 kk, a następnie w tym samym miejscu i czasie kierował groźby karalne wobec A. Ł., w których groził mu pozbawieniem życia i zdrowia i które to groźby wzbudziły w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę ich spełnienia,

to jest o czyn z art. 157 § 1 kk w zb. z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

I. uznaje M. K. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu, przyjmując inny opis recydywy, to jest, że M. K. był uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 14 października 2010 r., sygn. akt V K 158/09 m.in. za czyn z art. 207 §1 i 3 kk na karę 4 lat pozbawienia wolności, objętą karą łączną 5 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 03.04.2012 r. do 16.04.2014 r. z zaliczeniem okresów w dniu 27.04.2006 r. i od dnia 29.04.2006 r. do dnia 27.12.2006 – i za występki ten na podstawie art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza oskarżonemu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary zalicza oskarżonemu okres jego zatrzymania od 4 do 6 marca 2017 r. w godzinach od 13.15 do 12.30,

III. na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach karnych zasądza od oskarżonego w całości na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym i opłatę karną w kwocie 180 (stu osiemdziesięciu) złotych.

sygn. akt IV K 686/17

UZASADNIENIE

W dniu 3 marca 2017 r. oskarżony M. K., przechodząc obok bramy nr 19 przy ul. (...) w S. usłyszał w domofonie głos swej byłej konkubiny R. G.. Oskarżony udał się wówczas do tej bramy, do mieszkania nr (...), gdzie został wpuszczony przez pokrzywdzonego A. Ł.. W mieszkaniu przebywała także R. G.. Zarówno pokrzywdzony jak i R. G. byli pod wpływem alkoholu. Oskarżony chciał rozmawiać z R. G., ale pokrzywdzony zaproponował, by oskarżony najpierw zakupił alkohol. Oskarżony po nabyciu alkoholu ponownie przyszedł do mieszkania nr (...) i wraz z pokrzywdzonym i R. G. pił zakupioną wódkę. W pewnym momencie, gdy oskarżony zaczął nakłaniać R. G. by wróciła do niego, pokrzywdzony nakazał oskarżonemu opuścić mieszkanie. Wziął też do ręki nóż, który skierował do oskarżonego. Oskarżony wytrącił pokrzywdzonemu nóż, a pokrzywdzony uderzył go lekko w twarz. Wówczas oskarżony zaczął bić i kopać pokrzywdzonego po całym ciele. Pokrzywdzony wybiegł ze swego mieszkania w kierunku mieszkania nr (...) – należącego do J. P. – ale oskarżony powalił go na ziemię, po czym trzymając go za odzież z powrotem wciągnął go do mieszkania nr (...). J. P., która zajście to obserwowała przez wizjer w drzwiach wezwała Policję.

Po przyjeździe Policji oskarżony został zatrzymany i przewieziony do MIW. Tam stwierdzono u niego zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu na poziomie 1,01 mg/l.

Dowody:

- zeznania świadka A. Ł., k. 14-16,
- wyjaśnienia oskarżonego, k. 25-26, 33-36,
- zeznania świadka J. P., k. 10-12,
- protokół zatrzymania osoby, k. 7,
- protokół doprowadzenia w celu wytrzeźwienia, k. 2-3.

W wyniku otrzymanych od oskarżonego ciosów i kopnięć pokrzywdzony doznał sińców twarzy, jak też złamania żebra V z towarzyszącą odmą płuczną lewostronną, co skutkowało u niego rozstrojem zdrowia na okres przekraczający dni 7.

Dowód:

- opinia sądowo-medyczna, k. 106-108.

Oskarżony ma 50 lat. Jest bezdzietnym kawalerem. Aktualnie odbywa karę w zakładzie karnym, gdzie nie jest zatrudniony odpłatnie. Był uprzednio wielokrotnie karany sądownie, w tym wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 14 października 2010 r., sygn. akt V K 158/09 m.in. za czyn z art. 207 § 1 i 3 kk na karę 4 lat pozbawienia wolności, objętą karą łączną 5 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 03.04.2012 r. do 16.04.2014 r. z zaliczeniem okresów w dniu 27.04.2006 r. i od 29.04.2006 r. do 27.12.2006 r. Biegli psychiatrzy wskazali, iż w czasie objętym zarzutem oskarżony nie miał z przyczyn chorobowych zniesionej, ani znacznie ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem. U oskarżonego zdiagnozowano uzależnienie od alkoholu.

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego, k. 217,
- dane o osobie, k. 28, 115,
- dane o karalności, k. 73-75
- odpisy wyroków, k. 49-52, 77-78, 83-84, 91,

- opinia sądowo-psychiatryczna, k. 59-62.

Wyjaśnienia oskarżonego w części nie zasługiwały na wiarę. Sąd krytycznie ocenił ten ich element, gdzie oskarżony negował fakt kopania pokrzywdzonego i wciągania go do mieszkania z klatki schodowej. W kwestii zadawania kopnięć wyjaśnieniom oskarżonego przeczyła wiarygodna część zeznań pokrzywdzonego wsparta treścią opinii sądowo medycznej. Opisany tam zakres obrażeń pokrzywdzonego wykluczał to, by obrażenia te powstać miały w wyniku wyłącznie dwóch ciosów ręką, na co wskazywał w swych wyjaśnieniach oskarżony. Jego relacja zaś o swobodnym opuszczeniu mieszkania przez pokrzywdzonego i powrocie tam dopiero z Policją zupełnie nie korespondowała z całkowicie wiarygodnymi zeznaniami J. P..

Oceniając zeznania pokrzywdzonego sąd nie dał wiary nakreślonej tam genezie zajścia. Rzekome najście oskarżonego mieszkania jawiło się jako zupełnie nieprzekonujące. Powyższemu przeczyły też wyjaśnienia oskarżonego, który zbiornie wskazał, iż do mieszkania pokrzywdzonego co prawda trafił przypadkowo, ale zanim doszło do użycia przemocy, spożywał z pokrzywdzonym i R. G. zakupiony przez siebie alkohol. Sąd nie dał też wiary pokrzywdzonemu, iż miał on zostać biernie zaatakowany przez oskarżonego. Już bowiem z zeznań J. P. wynikało, że oskarżony na korytarzu wypowiadał wobec pokrzywdzonego słowa „spróbuj jeszcze raz mnie uderzyć”. To zaś korespondowało z wyjaśnieniami oskarżonego, który wskazał, iż pokrzywdzony jeden raz lekko uderzył oskarżonego wypraszając go z mieszkania.

Dalsze dowody w sprawie, przywołane powyżej, uznano za w pełni wiarygodne.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe potwierdziło sprawstwo oskarżonego w zakresie czynu z art. 157 § 1 kk. W dniu zdarzenia oskarżony bowiem stosując wobec pokrzywdzonego przemoc fizyczną w postaci uderzeń rękoma i kopnięć nogami po całym ciele spowodował u niego tak powierzchowne urazy powłok skórnych jak i złamanie żebra V skutkujące odmą płucną, które to obrażenie doprowadziło pokrzywdzonego do rozstroju zdrowia trwającego dłużej niż 7 dni.

Jednocześnie nie sposób było zachowania oskarżonego rozpatrywać w perspektywie realizacji obrony koniecznej. Co prawda pokrzywdzony skierował w jego stronę nóż, a po jego wytrąceniu raz (lekko) uderzył oskarżonego w twarz. Tym niemniej zachowanie oskarżonego w całej rozciągłości nakierowane było na zadanie pokrzywdzonemu dolegliwości, a nie na realizację obrony przed nim. Obroną było bowiem co najwyżej wytrącenie noża. Fakt zaś zadania pokrzywdzonemu uderzeń, powalenie go na ziemię, zadawania mu kopnięć, czy w końcu wciągania pokrzywdzonego do mieszkania, z którego próbował uciec, jednoznacznie wskazywały na chęć zdominowania fizycznego pokrzywdzonego, a nie na obronę przed nim.

Oskarżony przypisane mu przestępcze zachowanie realizował nadto warunkach recydywy. Był on bowiem uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 14 października 2010 r., sygn. akt V K 158/09 m.in. za czyn z art. 207 § 1 i 3 kk na karę 4 lat pozbawienia wolności, objętą karą łączną 5 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 03.04.2012 r. do 16.04.2014 r. z zaliczeniem okresów w dniu 27.04.2006 r. i od 29.04.2006 r. do 27.12.2006 r. Aktualnie więc czyn swój realizował już jako recydywista, gdyż nie upłynęło jeszcze pięć lat od opuszczenia przez niego zakładu karnego, gdy popełnił nowe przestępstwo umyślne – podobne do przestępstwa, za które był skazany – a przy tym okres odbywania przez niego uprzedniej kary przekroczył 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, sąd wziął pod uwagę to, że oskarżony działał w stanie nietrzeźwości, wobec jeszcze bardziej nietrzeźwej osoby, a nadto w jej mieszkaniu. Sąd brał tu pod uwagę także zakres obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego i wielość zadanych mu uderzeń. W tej mierze więc czyn jego ocenić należało jako znacznie społecznie szkodliwy.

W sprawie nie ustalono, by istniały okoliczności wyłączające jak też i ograniczające bezprawność, czy winę oskarżonego.

Powyższe dało sądowi podstawę do przypisania oskarżonemu winy, co do zarzuczonego mu czynu.

Okolicznością, którą przy wymiarze kary sąd przyjął na niekorzyść oskarżonego, było to, że dopuścił się on czynu znajdując się pod wpływem alkoholu oraz, że stosował przemoc wobec osoby, która próbowała przed nim uciec. Sąd miał też na względzie uprzednią karalność oskarżonego, w tym jako recydywisty.

Na korzyść oskarżonego z kolei przemawiał fakt ostatecznego przyznania się do winy i wyrażona gotowość poniesienia kary za przestępstwo.

Kierując się tymi przesłankami sąd wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, wynikającej z art. 157 § 1 kk. Ustalona kara zdaniem sądu odpowiada stopniowi winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz spełni względem niego cele zapobiegawcze i wychowawcze. Czynić będzie też zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności oskarżonemu zaliczono okres jego zatrzymania przez Policję.

Oskarżonego obciążono na koniec kosztami sądowymi, wynikłymi z prowadzenia przeciw niemu postępowania karnego zakończonego skazaniem, w tym wynikającą z przepisów opłatą karną.